

1 – DAGMAR

Ne me quitte pas... ne me quitte pas...

ne me quitte pas...

Stilte.

‘Mooi hè,’ fluistert de dj na een paar seconden door de radiospeaker van Dagmars auto.

‘Schitterend!’ schettert een vrouwenstem. ‘De onnavolgbare Jacques Brel, hoe vaak is dit nummer wel niet gecoverd. In het Engels heet het trouwens *If you go away*. Dat betekent precies het tegenovergestelde. Gek eigenlijk.’

‘Vind je?’ vraagt de dj. ‘Melissa, dat komt toch op hetzelfde neer.’

‘Kan zijn, maar in letterlijke zin is het toch het tegenovergestelde. Elk afscheid betekent de geboorte van een herinnering, die hoorde ik laatst. Ook zo mooi. Van Salvador Da...’

‘Ja,’ zegt de dj.

‘Late night Aart!’ schalt de herkenningstune van de radioshow door Dagmars auto.

‘Dat vind ik toch zo’n gave jingle, hij altereert ook zo leuk!’

‘Allitereren is toch iets anders, Melis,’ zegt de dj.

‘O, ook al anders. Bij jou is alles anders, echt altijd álles.’

Dagmar zet de radio harder. Hoeveel zou Melissa er vanavond al achter de kiezen hebben? Nu niet naar beneden

rijden, even goed luisteren: de motor en de zwiepende ruitenwissers uitzetten. De koplampen ook. Het heeft wel wat, zo'n late avond-onderonsje van haar collega Melissa met de dj in deze zwarte nacht. De regen die tegen haar voorruit klettert, maakt het sfeertje compleet.

‘Welnee, waar hadden we het over, over anders gesproken. Ja, Simone en jij, dat er een wereld van verschil is tussen jullie, zei je. Leg uit.’

Nu valt Melissa even stil. ‘Ehm, moeilijke vragen ook nog.’ Ze giechelt. ‘Het is al tegen twaalfen hoor!’

‘Hoe later op de avond, hoe schoner de vragen. En de gasten natuurlijk. Je haalde het vóór Brel zelf aan en nu willen wij allemaal graag weten wat de verschillen zijn tussen Simone en jou. Dat is voor jou een peulenschil, toch? Je hebt vier minuten en zeventien seconden de tijd gehad om erover na te denken.’

‘Appels en peren moet je niet met elkaar vergelijken,’ zegt Melissa.

‘Ik help je wel even: allebei zijn jullie top-presentatrices, toch blijft Simone op de een of andere manier gelden als de onovertroffen tv-koningin. Een prehistorische term natuurlijk, maar dat doet er niet toe. Waar zit ‘m dat in, volgens jou?’

‘Zijn die van jou appelig en die van Simone meer perig soms?’ roept een man, vast een side-kick. Of een plugger.

O ja hoor. Dagmar zucht. Onderbroekenlol. Ze had gehoopt dat dat inmiddels verleden tijd was. Maar dj Aart is van de oude stempel. Hij grijpt niet in.

‘Hahaha, jawel, het niveau stijgt met de klok!’ Melissa lacht zo hard dat Dagmar het geluid zachter moet zetten.

‘Kom op Melis, wie A zegt...’

‘Jaja, B,’ murmelt ze.

‘Cupmaat?’ roept die andere stem.

‘Jongens! Hou op, ik kom niet meer bij, maar niet heuss.’ Haar stem slaat over. ‘Dit kan echt niet meer. Dit soort teksten stamt uit de vorige eeuw, daar staat nu de doodstraf op.’

‘Nou Melissa, overdrijf je niet een beetje? Oké, je hebt wel gelijk natuurlijk, ook al was het maar een grapje,’ klinkt de dj vergoelijkend. ‘Nu graag het antwoord voordat we eruit moeten. Wij zijn serieus benieuwd.’

‘Voor Simone is dit anders ook heel denigrerend.’

‘Nog even en je loopt weg?’ schreeuwt de andere stem uitdagend, die Dagmar nu meent te herkennen als van Joop, de plugger die als een der laatste Mohikanen uit dat vrijwel uitgestorven vak, altijd overal opduikt.

‘Inderdaad.’

‘Je hebt nog precies vijftien seconden voor je antwoord,’ dringt de dj aan. ‘Hee Melissa..., je staat op, je gaat echt weg? O got, kijk je wel uit?!’

Er klinkt een boel gestommel en een harde klap.

‘Jemig, ze is gevallen, Joop, ga er gauw naartoe! En wij moeten nu afsluiten, want het nieuws staat te dringen. Tot volgende week bij een nieuwe Late Night Aart!’

Dagmar start de auto en rijdt naar beneden. De radio wordt abrupt het zwijgen opgelegd door het beton van de ondergrondse parkeergarage.

Het in diepe rust gehulde flatgebouw trilt na van de klap van Dagmars voordeur. Dat zal morgen wel weer een paar klagende burens opleveren. Ze moet er nu echt eens aan denken dat die deur ook gewoon sluit als je hem zachtjes achter je in het slot trekt.

Dagmar schopt haar schoenen uit en loopt op haar tenen over de laminaatvloer de keuken in. Het enige geluid komt van haar knorrende maag, het enige...